

‘Sempre he tingut clar que tenia el nivell per tornar a estar entre els millors del món’

‘Sempre he tingut clar que tenia el nivell per tornar a estar entre els millors del món’

Tennista. Pocs dies després d'haver arribat als quarts de final de Roland Garros, demostrant que ha deixat definitivament enrere dos anys marcats per les lesions, Robredo és a Olot preparant el Memorial Santi Silvas, un torneig de tennis en cadira de rodes que organitza en record del seu amic Santi.

Fa menys d'una setmana estava sent ovacionat en una de les pistes centrals de Roland Garros. Ara és aquí a Olot preparant el seu torneig de tennis amb cadira de rodes. Costa canviar el xip?

És diferent, però les dues situacions són molt il·lusionants. Al llarg de l'any noto el suport de la gent que es precupa per mi i, ara, aquí intento posar en pràctica la meva experiència perquè els jugadors es trobin el millor possible aquí a Olot en el torneig.

Li serà complicat respondre'm si li pregunto de quina de les dues coses està més orgullós?

Són dos objectius aconseguits en diferents àmbits. La setmana passada va ser fantàstica. Vaig demostrar que torno a estar una altra vegada lluitant amb els bons i, això, professionalment, és espectacular. Això d'aquí, en en el torneig a Olot, és un èxit més personal. No meu com a jugador, sinó meu com a persona.

A l'abril va guanyar el torneig de Casablanca, però amb les tres remuntades de París el seu nom ha donat la volta al món...

Ha tingut més ressò, i també he aconseguit més punts a Roland Garros, que guanyant el torneig, però guanyar un títol és molt complicat perquè has de vèncer cinc partits seguits. Arribar a quarts de final d'un Grand Slam també és molt complicat i, aquest cop, encara se n'ha parlat més per les tres remuntades seguides, que és un rècord des de fa no sé quants anys.

Aixecar dos sets a Sjsling era complicat, però tornar-ho a fer contra un francès com Gael Monfils semblava impossible.

Sí. La veritat és que el primer va ser fàcil, entre cometes, perquè una vegada havia perdut el segon set vaig veure que ell estava molt cansat. Vaig pensar que havia d'anar a guanyar el tercer set i després ja veuríem el que passava. En el quart set, ell ja em va demostrar que estava rebentat, i em vaig dir que allà ja no podia fallar. En canvi, Monfils sí que no va parar de córrer...

Sí que es va cansar al final, però els punts van ser molt lluitats i duraven molt. Ell va perdre el tercer set, però va tenir pilotes de partit en el quart. No va ser fins en el cinquè que vaig veure que podia guanyar. I després en el partit contra Almagro sí que no hi va haver res clar fins a l'últim set.

Després de guanyar Monfils va dir que havia estat la "millor remuntada de la meua carrera". Llavors ja no pensava que ho pogués repetir contra Almagro, oi?

No. La veritat és que pensava que físicament estaria molt castigat. I vaig aguantar molt bé un altre partit després del de Monfils que va ser molt especial en jugar-se una gran pista com la Suzanne Lenglen amb tot el públic al seu costat.

Pocs comptaven que pogués eliminar Almagro...

És diferent, perquè llavors jo allà ja no hi tenia res a perdre. Ell estava clarament per sobre meu en el rànquing i jo

no tenia pressió per guanyar, com si en podia tenir contra Igor Sjsling o Gael Monfils.

Guanyar David Ferrer ja hauria estat massa?

Sí. Gairebé ja estava sense benzina.

Era molt complicat...

Complicat també ho era estant bé, però això passa en un torneig de dues setmanes. Wawrinka va perdre contra en Rafa (Nadal) en quarts de final i llavors es va dir que havia arribat mort perquè havia jugat cinc sets en el partit anterior. Contra Ferrer jo havia jugat quinze sets jugats en quatre o cinc dies. Per l'any vinent haurem d'arribar a quarts de final amb menys sets acumulats per intentar guanyar.

El maig del 2012 estava en el lloc 470 de l'ATP. Ara, després de París, està en el 30. S'esperava tornar a treure el cap així?

No. La veritat és que no m'esperava res. L'únic que volia era tornar a jugar, sentir-me competitiu i demostrar que encara em queda una mica de corda. Mai pensava si arribaria més o menys lluny a Roland Garros. El meu objectiu era recuperar-me i estar bé. Una vegada ho he fet ara ja podré començar a veure on estic i quins nous objectius em marco.

Va haver de baixar a jugar tornejos del Challenge. Anar a tot arreu sense ser cap de sèrie... No ho veia com molt complicat?

No. Sempre he tingut clar que tenia el nivell per tornar a estar entre els millors. M'anava a entrenar després de mesos parat i jugava bé contra jugadors que estaven el trenta o el quaranta de món. No he tingut mai problemes per tornar a agafar el toc amb la raqueta, però fins que no he estat bé físicament no podia competir a bon nivell. I ara, amb 31 anys, ja es veu amb corda per seguir endavant?

Sincerament, l'edat m'és bastant igual. Pots estar més cremat amb 25 anys i millor amb 35. Avui he sortit el trenta en el rànquing i, fins a final d'any, seré cap de sèrie en tornejos i així és més fàcil guanyar partits. M'agradaria acabar l'any consolidat entre els trenta primers i, si pot ser, a prop dels vint. Però ara mateix el primer objectiu és jugar bé la setmana vinent.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2013/06/11/sempre-he-tingut-clar-que/621483.html?utm_source=rss